

לתנועות וזעזועות: שגיא 054-6868199

העלון מוקדש לעילוי נשמת:
בנימין בן סולי ז"ל, חביב בן סולי ז"ל,
בתיה בת סולי ז"ל, גבריאל בן מורוור ז"ל,
מיכאל בן מורוור ז"ל, רחמים בן מורוור ז"ל
יחזקאל בן יהודית ז"ל, דבורה בת טובה
ז"ל, ישראל בן חנה ז"ל, דבורה בת מרים
ז"ל. לקבלת העלון במייל - לשלוח
הודעה ל: sagif_@walla.co.il

שְׁבֵת שְׁלוֹם

בס"ד עלון מס' 115 לשבת 18.10.2013 - תשע"ד מרחשוון י"ד

זה השער לה' צדיקים יבוא בו

וַיָּרָא

וְהוּא יֹשֵׁב פֶּתַח הָאֵהָל (יח,א)

מרן רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל כתב בהקדמת ספרו "טהרת הבית" על הלכות נדה, אשר נתחבר במסירות נפש בימים שהיה מוטל על הרב עול הציבור הרבה מאד, וכה כתב שם: אזכרה ימים מקדם, עם לבבי אשיחה ועלה במחשבה לפני למעט בהופעותי ברבים כדי להתמסר יותר לעריכת כל חיבורי אשר עמי בכתובים, כי מתי אעשה גם אנכי לביתי, ואם אין אני לי מי לי? ורעיוני על משכבי סליקו (כלומר נרדם מתוך מחשבה זו), והנה בחלומי בלילה ההוא, ראיתי את הגאון רבי יוסף חיים מבבל זצ"ל (מחבר "בן איש חי") אשר בא לבקרני בביתי, ופניו מאירות כזוהר החמה. נכנס לחדר הספריה, והתישב על יד השלחן, ראה לפניו את אחד מחיבורי, והתחיל לעיין בו אחת הנה ואחת הנה, וכשסיים אמר, טוב מאד. ושאל אותי, האם אני ממשיך להופיע ולדרוש ברבים בדברי תורה ומוסר, כאשר היתה באמנה איתי, עניתי ואמרתי, כי עדיין אני ממשיך בימים אלה להופיע ברבים בדרשות כאשר חנני ה', ובדרך כלל אני מופיע ביחד עם עמיתי הרב הגדול רבי יהודה צדקה שליט"א (זצ"ל, שהוא קרובו של רבי יוסף חיים). אך התאוננתי לפניו שדבר זה מפריע לי בהמשך הכנת חיבורי להוציאם לאור, שמוני נוטרה (שומר) את הכרמים, כרמי שלי לא נטרתי. ענה דודי ואמר לי, בסבר פנים יפות, טוב אשר תאחזו מזה וגם מזה אל תנח ידיך, (כלומר המשך לעסוק בחיבוריך אך אל תפסיק את הופעותיך בציבור). כי יש נחת רוח מאד לפני ה' יתברך בזיכוי הרבים ששומעים דברי תורה ומוסר וחוזרים בתשובה. וכל אחד שחוזר בתשובה הוא עולם מלא. ואיקץ והנה חלום.

וְהוּא יֹשֵׁב פֶּתַח הָאֵהָל (יח,א)

יהודי, בן למשפחה מיוחסת של אדמו"רים, בא לבקר בחצר הרבי מליובאוויטש זיע"א, ובאותה הזדמנות ביקש לפגוש את קרוב משפחתו, שהיה לחסיד חב"ד. להפתעתו נאמר לו שהאיש מתפרנס ממסעדה שבבעלותו. אמנם גם סיפרו לאיש שקרוב משפחתו מרבה לעשות חסד ולהאכיל עניים נזקקים בלי לגבות תשלום, אבל הדבר הציק לו. כשנכנס אל הרבי, העיר שאין זה מכובד שכן למשפחת צדיקים ינהל מסעדה. השיב לו הרבי: "גם הסבא שלכם ניהל מסעדה". קפץ האיש ותהה: "איזה סבא?! נענה הרבי: "אברהם אבינו".

וְהוּא יֹשֵׁב פֶּתַח הָאֵהָל (יח,א)

לראות אם יש עובר ושב ויכניסם בביתו (רש"י). בדרך צחות אפשר לומר: כי דברי רש"י הק' מאד מדויקים! כי לעניים, שדרכם לחזור על הפתחים וכבר הורגלו בלחם חסד ואינם בושים בכך, להם אין צורך לחכות, אלה ימצאו דרכם בעצמם.. אבל לעיתים קרובות יש בניהן "עובר ושב", עני מכובד הניגש ושב וניגש אל הדלת, וכל פעם הוא נסוג כשלבו נוקפו, ושב על עקבותיו, ואין בו האומץ להיכנס ולפשוט יד. לעובר ושב כזה צריך תמיד לחכות ב"פֶּתַח הָאֵהָל" בסבר פנים יפות...

וְהוּא יֹשֵׁב פֶּתַח הָאֵהָל (יח,א)

אמרו חז"ל במסכת ברכות (דף יז ע"א): "העולם הבא אין בו לא אכילה ולא שתיה ולא פריה ורביה ולא משא ומתן ולא קנאה ולא שנאה ולא תחרות אלא צדיקים יושבין ועטרותיהם בראשיהם ונהנים מזיו השכינה". ובמסכת שבת (דף פג ע"א): המשילו חז"ל את התורה ל"אֵהָל" שנאמר (במדבר יט, יד): "זאת התורה אדם פּי ימות בְּאֵהָל". ועל זה נרמזו את הפסוק בס"ד: "וְהוּא יֹשֵׁב" - האדם זוכה לשבת בעולם הבא ולהנות מזיו השכינה בזכות שהוא נתן "פֶּתַח" ל"אֵהָל" - כלומר בזכות שנתן פתח לתורה הקדושה שתיכנס בו.

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

וַיֵּשֶׂא עֵינָיו וַיֵּרָא וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה אֲנָשִׁים נֹצְבִים עָלָיו וַיֵּרָא וַיִּרְץ לְקִרְאתָם מִפֶּתַח הָאֵהָל וַיִּשְׁתַּחוּ אֶרְצָה (יח,ב)
מסופר על רבי חיים מבריסק זצ"ל, שהגיע לביתו אורח, וסבור היה הרב שאותו אורח הוא תלמיד חכם, ולכן קיבל את פניו בספר פנים יפות, ועשה לו מטעמים, ואף הציע לו מיטה במו ידיו כפי הראוי לחכם כמותו. בבוקר נעלם האיש, ועד מהרה התברר כי יחד עמו נעלמו מן הבית חפצי ערך רבים. והתברר שאותו אורח היה נוכל שהעמיד פני תלמיד חכם. משראו כך בני הבית, התלוננו באוזני הרב: כיצד הכנסת הביתה אדם בלתי הגון שכמותו? היתכן לאָרַח כל אדם מבלי לדעת תחילה מי הוא? השיב רבי חיים לבני ביתו: כשרצה הקדוש ברוך הוא לזכות את אברהם אבינו במצוות הכנסת אורחים, שלח אליו מלאכים שנראו כערבים שמשתחוים לעפר רגליהם, ומדוע נשלחו המלאכים דווקא בצורת עובדי עבודה מזוהמת? אלא רצה הקדוש ברוך הוא להראות בכך הלכה לדורות, שכאשר עומדת בפני יהודי מצוות הכנסת אורחים, אל לו לחקור ולדרוש יותר מדי מי הוא האורח, אלא צריך להכניס כל אדם בלא חקירות ודרישות. ולכן הלכתי בדרכו של אברהם, ולא חקרתי לברר מי הוא אותו האיש ומה טיבו!

וַיֵּשֶׂא עֵינָיו וַיֵּרָא וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה אֲנָשִׁים נֹצְבִים עָלָיו וַיֵּרָא וַיִּרְץ לְקִרְאתָם מִפֶּתַח הָאֵהָל וַיִּשְׁתַּחוּ אֶרְצָה (יח,ב)
פירש רש"י: "וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה אֲנָשִׁים" – אחד לבשר את שרה, ואחד להפוך את סדום, ואחד להביא רפואה לאברהם, ומשם הלך להציל את לוט. והקשה גאון עוזנו מרן החיד"א זצ"ל: הן לפי סדר פעילותיהם, היה ראוי למנות בראשונה את המלאך שבא להביא רפואה לאברהם! ותירץ החיד"א זצ"ל – שבאמת לא נצרך אברהם אבינו למלאך, שהרי אמרו שמרגלית הייתה בצווארו, וכל הרואה אותה היה מתרפא, ומדוע לא הביט בה אברהם עצמו?! אלא – אברהם אבינו לא רצה להרפא כיוון שחביבה עליו המסירות – נפש של המצוה! ולכן נשלח המלאך לאותת לו שמסכימים מן השמים שיתרפא, ואז באמת לא נצרך לרפאל, אלא הביט במרגלית ונרפא, נמצא – שלמעשה לא נצרכה שליחותו של רפאל אלא כדי להציל את לוט!!!

וַיֵּשֶׂא עֵינָיו וַיֵּרָא וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה אֲנָשִׁים נֹצְבִים עָלָיו וַיֵּרָא וַיִּרְץ לְקִרְאתָם מִפֶּתַח הָאֵהָל וַיִּשְׁתַּחוּ אֶרְצָה (יח,ב)
"וַיֵּשֶׂא עֵינָיו וַיֵּרָא" – על האדם להביט רק למעלה ברוחניות, לשאוף ולצפות תמיד: "מתי יגיעו מעשי למעשי אבותיי", וזהו "וַיֵּשֶׂא עֵינָיו" – אל הגדולים והצדיקים ממנו, "וַיֵּרָא" – יתבונן בדרכם ומעשיהם של הצדיקים וגדולי הדור ומכך יכיר בקטנותו ויראה כמה אין הוא עוד מושלם במידותיו ומעשיו, ושיש לו עוד עבודה קשה, כדי לתקן את עצמו. "וְהִנֵּה שְׁלֹשָׁה אֲנָשִׁים נֹצְבִים עָלָיו" – רמז ליצר הרע, יצר הטוב והקב"ה שתמיד "נֹצְבִים" על האדם, ובכל רגע נתון יש לאדם מלחמה תמידית בין הרצון לעשות טוב ולשמח את השם יתברך לבין היצר הרע המבקש להמיתו ולאובדו מן העולם. "וַיֵּרָא וַיִּרְץ לְקִרְאתָם":
"וַיֵּרָא" – "תַּחֲלַת חֲכֻמָּה יֵרָאֵת ה' וְדַעַת קְדָשִׁים בִּינָה" (משלי ט,י) – המטרה של האדם היא לנצח את היצר הרע שנקרא ס-מ-א-ל מלשון סומא, שהוא מנסה 'לעוור' את האדם מן הקדושה. ולמושכו לטומאה, לכן השאיפה של האדם היא לקנות: "חֲכֻמָּה – אותיות 'בַּח' 'מָה' רמז לענוה כדברי משה (שמות טז,ז): "וְנַחֲנוּ מָה". ברגע שאדם נותן 'בַּח' 'לְמָה' שלו, כלומר נותן 'בַּח' למידת הענוה שתשלוט בו ולא הגאוה, אז יזכה ל"יֵרָאֵת ה' וְדַעַת קְדָשִׁים בִּינָה" כנאמר (משלי ג,לד): "וְלַעֲנוּיִם יִתֵּן חָן" – ר"ת חוכמת נסתר, שלאנשים הענווים נותן הקב"ה את סודות התורה. "וַיִּרְץ" – האדם להרגיש את יצר הטוב על יצר הרע (ברכות ה,א) כי "זריזים מקדימין למצוות" (פסחים ד,א), לכן על האדם להיות זריז בעבודת ה' לרוץ ממצוה למצוה, מתפילה לתפילה, משיעור תורה לעוד שיעור.. צריך הוא להיות גיבור כארי כנגד היצר הרע ואם ניצחו מוטב ואם לא "לְקִרְאתָם" אותיות 'לְקִרְא' – 'מֵת'. "לְקִרְא" רמז שיקרא קריאת שמע כדי להתגבר על היצר הרע ואם גם זה לא עזר אז: "מֵת" – רמז שיזכיר לעצמו את יום המיתה (כמוזכר ב'ברכות' שם), "מִפֶּתַח הָאֵהָל" – רמז ללידתו של האדם כמוזכר במסכת נידה (ל,ב), האדם נוצר ברחם אמו, המכונה "אֵהָל". "וַיִּשְׁתַּחוּ אֶרְצָה" רמז לדברי הגמרא (בנידה שם) שכולם בסוף ישתחוו לפני הקב"ה: כנאמר בתהילים (כב,ל): "לְפָנָיו יִכְרְעוּ כָּל יוֹרְדֵי עֶפְרָיִם", לכן אם אדם יביט 'אֶרְצָה' למקום שהוא הולך, כי עפר הוא ואל עפר ישוב יזכה למידת הענוה שהיא שורש כל המידות הטובות. (דברי העורך וכן פניני הבן איש חי, וירא דף עו-עז).

אם נא מצאתי חן בעיניך אל נא תעבר מעל עבדך (יח,ג)
חז"ל דרשו על פסוק זה במסכת שבת (דף קכו ע"א): "גדולה הכנסת אורחים מהקבלת פני שכינה". וקשה להבין את כל המהלך שקרה, בפרשת לך לך כתוב (יב,א): "וַיֹּאמֶר ה' אֶל אַבְרָם לֵךְ לְךָ מֵאֶרֶץ וּמִמּוֹלַדְתְּךָ וּמִפִּיֶת אַבְיָה" – והסביר רבי אֶלְעָזָר (זוהר לך לך דף עח ע"א): "לֵךְ לְךָ" הכוונה – "לְתַקֵּן אֶת עֲצָמְךָ, לְתַקֵּן אֶת דְּרָגָתְךָ". כלומר הקב"ה מצוה את אברהם לעזוב את הכל, ולהתקדש ולתקן את עצמו, והנה כאשר אברהם מקדש את עצמו ומגיעה ההודמנות 'לקצור את הפירות', גילוי שכינה!! אירוע שלא כל אחד

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

זוכה לו, אומר אברהם לשי"ת: "אם נא מצאתי חן פניניך אל נא תעבר מעל עבדך", במילים שלנו, בורא עולם חכה רגע, דופקים אצלי בדלת, יש לי אורחים, ויש לשאול איך בכלל אברהם שם לב שיש לו אורחים? 'ששכינה דופקת אצלו בדלת', ולמה בכלל הש"ת זימן לו ניסיון שכזה? הגמרא במסכת בבא מציעא (דף פו ע"ב): מספרת שאברהם אבינו היה ביום השלישי למילתו (שזהו היום שבו הכי כואב לאדם שמלו אותו) ומה עושה אברהם? יושב לו בפתח האוהל ומחפש אורחים להכניס לביתו, ועוד שהקב"ה הוציא חמה מגנתו. תארו לכם מצב, אדם מבוגר בגיל 99 בלי חומר הרדמה, בלי מזגן, עם כאבים וחום אימים, יושב לו בפתח ביתו ומחכה עוד להכניס אורחים, במקום לשכב במיטה לנוח ולהתאושש, אנחנו שנוסעים לחופשה אם זה לא מלון מינימום 4 כוכבים לא יצאנו ידי חובה (בסוף 'הכוכבים' היחידים שאנחנו רואים, זה שמגיע החשבון. ואת התשובה לכל מהלך הדברים, אפשר להבין מדברי דוד המלך ע"ה שאמר בתהילים (כג,ו): "אף טוב וחסד ירדפוני כל ימי חיי" – ידועה קושיית המפרשים, בד"כ מס הכנסה, חובות, יצר הרע וכדומה רודפים אחרי האדם, איפה תשמע ש'טוב וחסד' רודפים אחרי האדם? אלא מכאן לומדים יסוד עצום בעבודת ה', כאשר אדם מרגיל את עצמו במידה מסוימת ומוסר עליה נפש, הקב"ה מזמן לאדם עוד מאותו מצוה. ידוע שהנהגת השי"ת היא תמיד דרך הטבע ולא דרך ניסים, אבל כאן הקב"ה שולח 3 מלאכים מהשמים במיוחד וכל זה כדי שיזכה אברהם במצוות הכנסת אורחים שעליה מסר נפשו, ועל השאלה איך בכלל שם לב אברהם בעת גילוי שכינה לאורחים? בגלל שאברהם התעלה ב'מידת החסד' ברמה גבוהה כל כך שמסר נפשו עליה, גם במצב של גילוי שכינה "חסד" רודף אותו וזהו שנאמר "אף טוב וחסד ירדפוני כל ימי חיי".

יקח נא מעט מים ורחצו רגליכם והשענו תחת העץ (יח,ד)

הפסוק רומז לנו מה היא הדרך הנכונה להתחזק:

דרשו חז"ל (תענית ז,א): "אין מים אלא תורה", שרוצים להתחזק צריך לעשות זאת בהדרגה ולכן נאמר "יקח נא מעט מים", כלומר תתחיל בקטן, תקבע לעצמך עיתים לתורה, ואז השלב הבא: "ורחצו רגליכם" – בגימטריה תרי"ג – רמז לאדם תקיים את כל מצוות התורה וזה ירחיק אותך מהרגלים רעים, ועוד רמז: "רגליכם והשענו תחת העץ" – ר"ת 'תורה'. "ורחצו רגליכם והשענו תחת העץ" – ס"ת 'מצוות'. ועוד אפשר לדרוש, אל תגיד 'ורחצו רגליכם' אלא רחצו הרגליכם - שבזכות קיום המצוות ולימוד התורה האדם מטהר את עצמו מכל המידות הרעות שבו, והוא זוכה 'לרחוץ' את הרגליו הרעים ולשנות את מעשיו. "והשענו תחת העץ" – ואין עץ אלא תורה שנאמר במשלי (ג,יח): "עץ חיים היא למחזיקים בה ותמכיה מאשר", בכל צעד וצעד צריך האדם להשען על 'העץ' שהיא התורה הקדושה, לבדוק מה התורה אומרת על מה שאני הולך לעשות, האם זה מותר או אסור, לכן צריך אדם לעשות לעצמו רב, שידריך אותו בעבודת ה'.

והוא עמד עליהם תחת העץ ויאכלו (יח,ח)

"ויאכלו": נראו כמו שאכלו (רש"י), ויאכלו אותיות 'זכאילו' – רמז לדברי רש"י שעשו עצמם המלאכים כאילו אוכלים.

פי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך ה' (יח,יט)

לכאורה המילה "אחריו" נראית מיותרת בפסוק, והסביר מרן רבנו עובדיה יוסף זצוק"ל: שהכוונה היא שצריך האדם לחנך את בניו שלא יקימו את דברי התורה המצוות רק בפניו ורק כשנמצאים לידו, אלא גם כאשר הוא לא נמצא על ידם כשהולך לאיזה מקום, או כשנפטר חוזרים הם לסורם הרעה, ולכן הצריך הפסוק לומר "אחריו" - לומר שאפילו לאחר מותו של האדם וגם שלא בפניו צריכים הם לשמור על התורה והמצוות. ('אמרי תורה' דף לב).

יצוה את בניו ואת ביתו אחריו ושמרו דרך ה' לעשות צדקה ומשפט (יח,יט)

חז"ל במסכת פסחים (דף קיג ע"ב): אומרת ששבעה מנודין לשמים ואחד מהם הוא מי שיש לו בנים ולא מגדל אותם לתלמוד תורה, בספר 'בבבא בתרא' ראינו מעשה מבהיל על רבי חזקאל אברמסקי זצ"ל: בזמן השואה שהיה הוא ועוד קבוצה מחנכים ילדים קטנים לתורה ויראת שמים טהורה. ועשו מאמצים כבירים לתת להם תמיד כל צרכם. עד שביום מן הימים תם הכסף ונגמר. וילך הרב אברמסקי לאחד העשירים הגדולים, וביקש סיוע לילדים ואמר שזה בחינת פיקוח נפש, שאם הילדים יפסיקו לתלמוד תורה הם עלולים להתקלקל. אבל העשיר שלא היה דתי אמר שאינו רואה בזה פיקוח נפש כיוון שהילדים סוף סוף לא ימותו ממש. וילך הרב מבית העשיר. והנה בליל שבת קודש צלצל הטלפון בביתו של העשיר. והרים העשיר את השפופרת ושמע להפתעתו שבקו השני מדבר הרב אברמסקי וישאלהו הרב האם עכשיו אתה מאמין שזה

הדף טעון גניזה, נא לא לקרוא בשעת התפילה שאין זה עושה נחת רוח לבורא יתברך

פיקוח נפש או לא? ואזי הזמינו העשיר לבוא ולקחת את כל הסכום וכן היה! מהמעשה הנ"ל אנו רואים כמה אדם צריך לדאוג לזולת ולא רק לעצמו ולכן אברהם זכה להכל.

וַיֵּרַע הַדְּבָר מְאֹד בְּעֵינֵי אַבְרָהָם עַל אֹדֶת בְּנוֹ (כא,יא)

יש לדקדק, מדוע היה הדבר רע "בְּעֵינֵי אַבְרָהָם"? מובא בספר "המשכילים יזהירו": אמרו חז"ל (מגלה כח ע"א): אסור לאדם להסתכל בצלם דמות אדם רשע, כי עיניו כהות, שנאמר (בראשית כז,א): "וַיְהִי כִּי יָקַן יַצְחָק וַתִּתְקַיֵּן עֵינָיו מִרְאֵת". משום שהסתכל בעשו הרשע. ולפי זה יש לפרש, שלכן "וַיֵּרַע הַדְּבָר מְאֹד בְּעֵינֵי אַבְרָהָם", כי חשש שעיניו יכהו "עַל אֹדֶת בְּנוֹ", שכיון שישמעאל בנו הוא רשע בהיותו משחק לעבודה זרה, והרי אי אפשר לו לאב שלא להביט בבנו, ואז עלולות עיניו לכהות.

וַיִּקְרָא אֵלָיו מִלֵּאךְ ה' מִן הַשָּׁמַיִם.. כִּי עֲתָה יִדְעָתִי כִּי יִרְאֵהוּ אֱלֹהִים אֶתָּה וְלֹא חֲשַׁכְתָּ אֶת בְּנֶךָ אֶת יַחֲדָךְ מִמֶּנִּי (כב, יא-יב) מזהו הביאור בהדגשת הכתוב "מִמֶּנִּי"? אומר רבינו הגר"א ב"קול אליהו": חז"ל (שמו"ר לב,ו) אומרים כי מכל מצווה ומצווה שמקיים האדם נברא מלאך. ברור הדבר כי לפי גודל הזריזות וכוונת האדם בעת עשייתו את מעשה המצווה, כך גם איכות ודרגת המלאך הנוצר ממעשה זה. ככל שחסר משלימות מעשה המצווה, כך נחסר בדרגת המלאך, וככל שמעשה המצווה וכוונתה מושלמים יותר, כך גם מושלם המלאך הנברא. המלאך שדיבר אל אברהם לאחר העקידה, הוא המלאך שנברא ונוצר ע"י מעשה העקידה. וכיוון שעשה אברהם את ציווי הקב"ה בתכלית השלימות ומתוך מסירות נפש עילאית, כך גם נברא המלאך בשלימות. זהו שאמר לו המלאך: "עֲתָה יִדְעָתִי כִּי יִרְאֵהוּ אֱלֹהִים אֶתָּה" – ואת ציווי ה' קיימת בשלימות, מניין אני יודע זאת? – "מִמֶּנִּי", מהדרגה שניתנה לי מכיר אני איכות ושלימות המעשה לך.

אַל תִּשְׁלַח יָדְךָ אֶל הַנְּעָר (כב,יב)

החיד"א (מחזיק ברכה או"ח סי' ריט) מעלה שאלה: האם היה יצחק אבינו חייב בברכת 'הגומל' לאחר שניצל מהעקידה? כמו כן על דברי הגמרא (חגיגה יד:): "ארבעה נכנסו לפרדס" והוא מקום סכנה, שהרי אחד הציץ ומת ואחד הציץ ונפגע, מה דינו של רבי עקיבא שיצא בשלום, האם היה חייב בברכת 'הגומל' או לא? גם כהן גדול שהיה נכנס ביום הכיפורים לפני ולפנים והוא מקום סכנה, כמו שהיו אומרים לו שהוא נכנס למקום להבת-שלהבת (כאמור בסדר העבודה ליום הכיפורים), האם בצאתו מן הקודש בשלום היה מברך ברכת הגומל או לא? כותב החיד"א שם: "ראיתי לכתוב ויכוח קצר מהרב המובהק כמה"ר אליעזר נחום ז"ל עם עטרת ראשי אבא מארי, בחלומי והנה החכם השלם כמה"ר יצחק זרחיה אזולאי לפני והייתי שואלו הדבר... אלה השאלות הייתי שואל בחלומי לאחינו הנזכר ולא היה משיב אותי דבר, לכן הוא יוציא משפטן לאורה". אומר החיד"א: נראה כי מעולם לא תקנו רבנן ברכת הגומל שהיא ברכת הודאה, אלא דווקא בצרה הבאה לאדם בעל כרחו ושלא מדעתו ונעשה לו נס, אז חייב לברך. נתבונן ונראה כי ארבעה אלו החייבים להודות, על שהיו בצרה בעל כרחם: "חולה" – הירצה אדם שיחלה? הרי בפתע פתאום, בעל כרחו, בא החולי, ומתוך צרתו וכובד חוליו שב ורפא לו, על כן חייב לברך. "יסוריך" – אף הם באים לאדם בעל כרחו, וכאשר ניצל מהם חייבוהו לברך. שאם לא כן, הרי הגמרא (ב"מ פד:): מספרת על רבי אלעזר ב"ר שמעון, שהיה מבקש בלילה מהייסורים שיבואו עליו וביום היה מבקש מהם להסתלק, וכי יעלה על הדעת שבכל יום ויום היה מברך 'הגומל'? לא יעלה הדבר על הדעת שיהיה צריך לברך בכל יום על הייסורים שהיו מסורים בידו. אבל יסורים הבאים לאדם בעל כרחו וניצל מהם, חייב לברך עליהם. "יורדי הים" – מקום סכנה הוא, ובעל כרחו צריך לעבור בו. "הולכי מדבריות" – בעל כרחו צריך ללכת במדבר הגדול. אבל מי שעושה את ציווי ה', אף שלא היה מצווה באופן פרטי, רק דבר ה' הוא לקדש שמו, הרי אף שהקב"ה עושה עמו נס וניצל, אינו צריך לברך. לכן אני אומר, כי יצחק אבינו, כיוון שעקידתו היתה במאמרו וגזרתו יתברך, אף שניצל אינו חייב לברך.

בע"ה זיווג הגון, בריאות פרנסה והצלחה: לשגיא בן מרים, עוז בן מרים, לירון, אמיר וענבל בני פנינה, הדר בת נילי, הילה בת אסתר, מורן בת רותי, אלכסי בן אירנה, הדר בת וויאן, רות בת אורלי, גיא בן חוה, חמוטל בת ויקטוריה. רפואה שלמה: לציפורה בת מורוור, לציפורה בת מרים, אורלי בת מלכה, אייל בן שרה, שי בן רחל, יחזקאל בן אידה, רבקה בת מסעודה, אלכס בן רימה, יצחק יעקב בן יפה, אילן בן מסעודה, יוסי בן ציפורה, יוסף בן ציפורה. לעילוי נשמת: הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה זצוק"ל, הרב יוסף שלום בן אברהם אלישיב זצוק"ל, הרב ניסים טולדנו זצוק"ל, ארז בן חיה ז"ל, יוסף מיכאלשוילי בן רפאל ז"ל, חנה בת שמחה ז"ל, דוד אמנו בן מזולה ז"ל, משה בן שושנה ז"ל.